Seriola rivoliana Valenciennes, 1833

Clasificación

Reino Animalia
Filum Chordata
Subfilum Vertebrata
Superclase Pisces
Clase Actinopterygii
Orde Perciformes
Familia Carangidae

Descrición

Corpo moderadamente alto e alongado, comprimido lateralmente; cabeza e boca grandes, provista de dentes diminutos en ambas as mandíbulas, vómer e palatinos; parte posterior da mandíbula superior (supramaxilar) moi ancha, que excede lixeiramente a orixe do ollo; primeiros radios da segunda aleta dorsal e anal moi alongados; pedúnculo caudal con fendas superior e inferior; aletas pectorais máis curtas que as pelvianas; liña lateral sinxela, sen escudetes. Coloración azulada verdosa; unha banda escura cruza transversalmente a cabeza; unha banda dourada lonxitudinal no medio dos flancos; ventre claro. Poden alcanzar ata 2 m de lonxitude total e máis de 50 kg de peso.

Hábitat e Bioloxía

Especie epipeláxica, solitaria ou en pequenos grupos, ocasionalmente nas proximidades da costa pero máis frecuentemente en augas oceánicas, a profundidades entre 5 e 160 m. Forma pequenos grupos. Os adultos son principalmente peláxicos, ás veces nectobentónicos. Os xuvenís atópanse a miúdo ao redor de obxectos flotantes. É unha especie curiosa, que nada en círculos a curta distancia.

Seriola rivoliana Valenciennes, 1833

Distribución

Distribución cosmopolita en mares tropicais e subtropicais. .

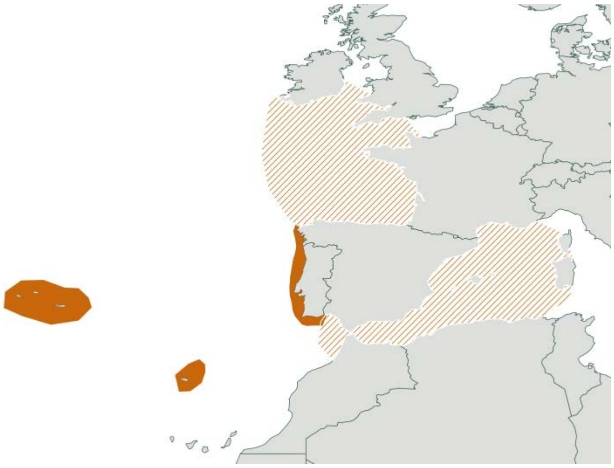

Curiosidades

Introduciuse nas nosas augas por desprazamento natural cara ao norte debido probablemente ao aumento da temperatura da auga, a diminución dos afloramentos e o incremento das fases de afundimento que provocan un aumento das correntes de sur cara ao norte. Capturado por primeira vez en Galicia en marzo de 2005, é a especie de Seriola máis común nas nosas costas.